

community

The New Apostolic Church around the world

02/2020/LT

Jėzaus Kristaus auka

Leidyklos skiltis:
Būti laimingiems sekant
paskui Jėzų

Pamaldos:
Kristus išlaisvina!

Mokymas:
Jėzaus Kristaus aukos
reikšmė

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

- 3 Būti laimingiems sekant paskui Jėzų

■ Pamaldos

- 4 Kristus išlaisvina!

■ Regioninė dalis

- 10 Pamaldos tarnybos broliams su žmonomis
- 10 Pamaldos jaunimui
- 11 Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Šiauliuose
- 12 Apaštalas F.-W. Otten N. Akmenėje
- 13 Pamaldos senjorams Šiaulių bendruomenėje

■ Vaikų kampelis

- 14 Sekminių stebuklas
- 16 Svečiuose pas Sofiją Numėjoje (Naujoji Kaledonija)

■ Doktrina

- 18 Jėzaus Kristaus aukos reikšmė

■ Pasaulio naujienos

- 22 Pasikeitimai apaštaly rate

■ Viršelio nuotrauka: Oliver Rütten

■ Paskutinio puslapio nuotrauka: Keefe Setiobudi

Būti laimingiems sekant paskui Jėzų

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

mūsų didžiausias troškimas yra, amžinai būti bendrystėje su Dievu ir mūsų visų tarpusavio bendrystėje. Jėzus Kristus sukūrė tam sąlygas. Jo gyvenimas ir mirtis, prisikėlimas ir žengimas dangun, taip pat ir jo sugrįžimas turi ir turės šį tikslą. Jei ištikimai laikysimės jo rankos, jis patikimai mus nuves į savo karalystę.

Tačiau ir gyvenime trokštame būti laimingi. Sekant paskui Kristų egzistuoja tokios galimybės:

- nuolankus žmogus, kuris yra apsisprendęs daryti gera, mylėti savo artimą ir jam padėti, visada atras savo vietą visuomenėje.
- Dievas laimina tikintįjį ir suteikia jam ramybę – todėl jis išlieka ramus, nesvarbu, kas beįvyktų.
- Jėzus Kristus išlaisvina mus nuo baimės būti susaistytiems. Tiems, kurie yra apsisprendę vykdyti jo valią, Jėzus suteikia galimybę ir sąlygas, būti laimingais sutuoktiniais bei tėvais.

Kristus išlaisvina tuos, kurie jo žodį paverčia darbais. Jis suteikia jiems galimybę ir sąlygas tapti tokiais, kokiais jie apsisprendė būti. Jo dėka galime nugalėti piktąjį, galime

Nuotrauka: Taptrautinė NAB

panašėti į jo atvaizdą ir galime tapti vertais, įeiti į jo karalystę. Ir jau šiandien galime gyventi laimingą gyvenimą bei būti palaima kitiems.

Jūsų

Jean-Luc Schneider

2020-ųjų sausio 5 dieną vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider laikė pamaldas Nešatelyje (Šveicarijoje), kurios buvo transliuojamos į vakarų Afrikos bendruomenes, o taip pat į Belgiją, Prancūziją ir vakarų Šveicariją.

Nuotraukos: Šveicarijos NAB

Kristus išlaisvina!

Galatams 5,1

Kristus mus išvadavo, kad būtume laisvi. Tad stovėkite tvirtai ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!

Mano mylimi broliai ir seserys Kristuje! Norėčiau šiandien iškelti ypatingą aspektą, ypatingą Dievo bruožą: Dievas yra visiškai laisvas. Laisvė šiuolaikiniame pasaulyje yra mėgstama tema, daugiau mažiau dėl teigiamų priežasčių. Tačiau tobulas laisvės pavyzdys yra Dievas. Dievas yra visiškai laisvas. Kodėl? Kadangi Dievas yra tobulas, jam nereikia nieko. Jis yra vienintelis. Jis yra tobulas, jam absoliučiai nieko nereikia. Kitaip tariant, jis niekuomet nesielgia iš pareigos ar siekiant numalšinti kokią nors poreikį; jis yra tobulas, jam nieko nereikia.

Niekas negali jo priversti. Dievas yra visagalis ir suverenus. Jis niekada nesielgia priverstinai. Jis daro būtent tai, ką nori ir jam nieko nėra neįmanomo. Tai yra tobula laisvė. Jei taip sakytume apie žmogų, būtų nelabai geras jausmas

bei abejonės: „Kai kažkas daro viską, ką nori, tai jis yra nenusipėjamas.“ Šie žodžiai netinka Dievui: Dievas yra nesikeičiantis, Dievas yra ištikimas, jis yra patikimas, jis pats sau ištikimas. Tokiu būdu jis išpildo viską, ką pažada; jis laikosi savo žodžio. Jis nustatė tam tikrą skaičių įstatymų, jis paskelbė savo valią ir jis yra visiškai ištikimas. Taip, jis daro, ką nori, tačiau jis yra patikimas. Jo elgesys nepriklauso nuo nuotaikos, jo veikimas nėra nenusipėjamas ar savavališkas, jis yra patikimas.

Dievas myli ne per prievartą, Dievas myli, nes Dievas yra meilė ir jis myli besąlygiškai. Jis nesako: „Jei darysi taip ir taip, tai tada aš tave mylėsiu.“ Ne. Jis myli besąlygiškai, jis myli, nelaukdamas nieko mainais. Taigi, Dievas sukūrė žmogų laisva valia, o žmogus šia laisve netinkamai pasinaudojo. Jis atitolo nuo Dievo, nepakluso rojuje ir taip pateko į nuodėmės priklausomybę. Jis tapo piktojo vergu. Bet kadangi Dievas yra meilė, jis nusprendė: „Aš noriu išgelbėti žmogų.“ Iš meilės jis atsiuntė savo Sūnų Jėzų Kristų į žemę – mums nebūtina dabar apie tai išsiplėsti – ir Jėzus Kristus paaukojo savo gyvybę visų žmonių be išimties, be apribojimų išganymui. Jis laisva valia atidavė savo gyvybę, kad kiekvienas, kuris trokšta, galėtų atsispirti piktojo įtakai. Faktas yra tas, kad visi, kurie apsisprendžia sekti paskui Jėzų, gali būti pakrikštyti. Per Krikštą Kristus išlaisvina mus iš prigimtinės nuodėmės ir dovanoja mums priėjimą prie bendrystės su Dievu. Dievo tikslas yra, atvesti mus į Dievo karalystę, o ne tik išlaisvinti iš piktojo vergystės ir jo blogos įtakos. Jis nori mus vesti į savo karalystę, kur valdys tobula ir amžina laisvė Dieve, laisvė, kuri yra kūrinio dalis. Žmogus turės amžinąją bendrystę su Dievu, kur jis amžinai ir galutinai bus laisvas. Tarpiniame laikotarpyje, laike tarp mūsų Krikšto – kai mes tampame išganyti ir išlaisvinti nuo prigimtinės nuodėmės – ir tarp Viešpaties sugrįžimo dienos, kuri atves į tobulą ir amžiną laisvę, vyksta procesas. Aš įvardinsiu jį „išlaisvinimo procesu“: Kristus trokšta mus išlaisvinti, kad mes galėtume būti laisvi, kaip Jėzus Kristus savo žemiškojo gyvenimo laikotarpiu. Toks yra šūkis, kurį kartu su krašto apaštalais numatėme šioms metams: Kristus išlaisvina.

Jis trokšta mus išlaisvinti amžinojoje bendrystėje su juo. Šiais metais, ir šiandien, kreipsime dėmesį į šį šūkį: „Kristus išlaisvina.“ Mūsų žemiškojo gyvenimo laikotarpiu jis nori mus padaryti laisvais taip, kaip Jėzus Kristus būdamas žmogumi laisvas buvo. Jėzus Kristus buvo laisvas, nes sakė: „Velnias, priešininkas ateina, bet jis neturi man jokio

poveikio, jis neturi jokių teisių į mane.“ Kodėl? Todėl, kad Jėzus Kristus nepadarė jokios nuodėmės. Todėl piktasis, velnias – kaip mes jį bevadintume – neturi jokių teisių į jį, nes jis niekada nenusidėjo.

Jėzus Kristus kaip žmogus buvo laisvas nuo visų nuodėmių. Mums, žinoma, nevisai tai pavyksta. Ką bedarytume, mums nesiseka būti laisvais nuo nuodėmių, nors tai nėra labai dramatiška, nes Kristus trokšta mus išlaisvinti. Jis suteikia mums malonę ir atleidimą, o taip pat sako: „Jei ateisi pas mane ir tikėsi manimi, jei atgailausi ir prašysi atleidimo, aš galėsiu išlaisvinti tave nuo kalčių, galėsiu panaikinti tavo nuodėmes, ir tokiu būdu velnias neturės jokių teisių į tave. Mano malonė yra tobula malonė. Ir jei atleisiu tau nuodėmes, velnias neturės teisių į tave ir tu vėl tapsi tobulai laisvu žmogumi, laisvu nuo visų nuodėmių.“

Kristus buvo laisvas nuo bet kokios nuodėmės ir jis nori mus išlaisvinti. Jėzus Kristus buvo laisvas žmogus, jis absoliučiai

save valdė. Žinoma, jis buvo žmogus, kaip ir mes visi. Jis turėjo tokius pačius kūniškus ir moralinius poreikius kaip ir mes. Jis buvo žmogus, kaip ir mes visi, tačiau jis išliko Viešpats pats sau. Jis nusprendė: „Aš esu mylimasis Tėvo Sūnus. Man svarbu turėti bendrystę su Tėvu. Man svarbu paklusti Tėvui. Man svarbu, toks yra ir mano tikslas, patekti pas Tėvą. Pirmiausia aš esu Tėvo Sūnus.“ Atėjo velnias ir stengėsi jį išbandyti, žadėdamas pinigus, galią ir garbę; jis norėjo patenkinti natūralius kūniškus bei žemiškus poreikius. Tačiau Jėzus visada stengėsi aiškiai atskirti: „Sustok! Taip, aš turiu poreikius, skirtingus poreikius, turiu įvykdyti pavedimą, man reikia to ir to... Tačiau virš visko yra mano troškimas, likti bendrystėje su Tėvu. Pirmiausia aš esu Tėvo Sūnus ir siekiu pas jį sugrįžti.“ Dėl šios priežasties jis niekada nevergavo žmogiškai prigimčiai. Jis buvo Viešpats pats sau ir valdė savo kūniškus poreikius; niekada nepakluso kasdienio gyvenimo poreikiams.

Kristus nori mus išlaisvinti. Žinoma, mes turime poreikių mūsų gyvenime. Mums reikia valgyti, mums reikia gerti, mums reikia drabužių, mes turime save realizuoti gyvenime. Tai yra visiškai pateisinami poreikiai. Mums reikia sėkmės, norime atrasti gyvenime pilnatvę, turėti vietą visuomenėje ir įgyvendinti tam tikrą kiekį dalykų; tai yra teisėta. Tačiau Kristus nori mums padėti, netapti materialių dalykų, žmogiškos prigimties vergais. Kristus mus moko teisingai susidėlioti prioritetus. Kristus pataria, palaiko ir stiprina mus. Jis padeda mums suvokti: „Taip, tikrai, man

*Dievas yra laisvas,
tačiau jis elgiasi ne
savavališkai. Jis yra
patikimas ir ištikimas.*

reikia to ar ano! Tačiau atsargiai! Šie poreikiai negali kelti pavojaus mūsų buvimui Dievo vaikais. Jie negali pakenkti mano santykiui su Dievu.“

Mieli broliai, mielos seserys, tai skamba truputį komplikuočiai, tačiau taip nėra. Pagalvok! Kas tu esi? Mes juk pasirinkome. Mes esame Dievo vaikai, mes atsidavėme Kristui, mes pažadėjome sekėti paskui Kristų, trokštame būti bendrystėje su Dievu ir norime įeiti į jo karalystę. Tai liečia mane. Mano žmogiška prigimtis, mano aistros, mano norai neturi vesti prieš savęs neigimo. Esu tas, kuris prisiekė Dievui ištikimybę, kuris trokšta būti bendrystėje su Dievu. Ir mano poreikiai, mano troškimai, mano aistros – viskas, kas sudaro mano kasdienybę – neturi būti priešastis ar įsipareigojimas neigti save. Kristus trokšta mus išlaisvinti, kad galėtume save valdyti. Jėzus Kristus buvo laisvas žmogus, jis absoliučiai

save valdė. Jis visiems laikams apsisprendė: „Aš išėjau iš Tėvo ir grįšiu vėl pas Tėvą. Aš galėčiau daryti taip, kaip jūs norit. Tačiau aš grįšiu pas Tėvą ir niekas man nesutrukdys.“

Jis pažino sielvarto jausmą, kančią, puolimą, išdavystę, buvo sužeistas, kankinamas, nužudytas, patyrė viską, ką tik galima įsivaizduoti, ir jokios sėkmės. Jis žinojo: „Dievas trokšta mane išganyti. Dievas pasirūpins, kad galėčiau sugrįžti pas jį.“ Jėzus pasitikėjo Dievu. Žinoma, jis bijojo kentėti, bijojo mirties. Tai matome iš Evangelijos. Jėzus susirūpinęs ėjo į mirtį, jam tai nebuvo paprasta, jis nesakė: „Ach, tai nėra taip blogai. Žinoma, kad aš turiu visa tai praeiti...“ Ne, ne, jis bijojo skausmo, bijojo mirties. Jis buvo žmogus, tikras žmogus, kaip tu ir aš. Tačiau jis buvo tikras: „Dievas mane išganyt. Aš liksiu ištikimas jam, kad būčiau tikras: aš pateksiu į savo Tėvo karalystę.“

*Je liksiu ištikimas,
žinau, kur link ves
mano kelias.*

Jis nepasidavė aplinkybėms ir kančiai. Iki pat galo jis išliko savo likimo Viešpats. Kristus trokšta mus išlaisvinti, kad būtume laisvi kaip ir jis. Taip pat ir mes susiduriame su pagundomis, kančiomis ir piktojo puolimais. Esame blogio, kuris mus supa, aukos, turime reikalų su Kristaus priešu, su jo bandymais atskirti mus nuo Dievo. Tačiau esame tikri: „Jei liksiu ištikimas, Dievas atves į savo karalystę ir mane išgany.“ Niekas nėra stipresnis už jį. Net jei priešinamės šiems gundymams, net jei bijome kančios ir mirties, vis tiek nepatiriame netikrumo – esame užtikrinti: „Jei liksiu ištikimas, žinau, kur ves mano kelias. Aš seksiu paskui jį iki tikslo.“ Šis žinojimas mums suteikia neįtikėtiną pasitikėjimą. Kai visi susirūpinę: „Kas bus su mumis? Kas bus po dešimties metų? Kur link einame?“ Tuomet galiu atsakyti: „Aš žinau, kur link einu, į Dievo karalystę.“

Žinoma, jog egzistuoja galimybė susirgti, galbūt turėsiu netgi mirti – o tai nepatinka niekam, tai yra baisu, be jokių diskusijų – tačiau nepaisant to, žinau, kur link einu.

Jėzus Kristus buvo visiškai laisvas žmogus, taip pat ir santykiuose su artimuoju. Jis įrodė absoliučiai neįtikėtiną laisvę. Jis visai nesirūpino, ką sakė dauguma. Taip pat ir tradicijos jam nerūpėjo. Jis tikėjo tik vienu dalyku: žmonės, kaip juos mato Dievas, yra Dievo mylimos sielos, sielos, kurias Dievas trokšta išgelbėti. Jis buvo visiškai

laisvas santykiuose su moterimis; pabrėžkime tai dar kartą. Jo laikmetyje tai buvo revoliucinis elgesys. Taip, rabinas, mokytojas, turintis mokines moteris, tuo laiku buvo visiškai neįprasta. Turėti mokines moteris žydų pasaulyje buvo neįmanomas dalykas. Jį netgi finansavo turtingos moterys. Jis visiškai laisvai su jomis kalbėjo, tai buvo kažkas naujo, ko šiandien mes visai neįvertiname. Tai buvo revoliucinis elgesys. Jis prisikėlė ir pirmieji žmonės, kuriems jis pasirodė ir kuriuos jis įgaliojo skelbti apie jo prisikėlimą, buvo moterys. Taip pat ir šiuo požiūriu jis buvo visiškai laisvas. Visiškai laisvas jis buvo ir santykiuose su vaikais. Vaikai tais laikais buvo beteisiai ir nereikšmingi. Tačiau jis leido jiems tam tikromis progomis pas jį ateiti. Jo elgesys su nepažįstamaisiais buvo visiškai laisvas: jis rūpinosi graikų kilmės moterimi, samariete, romiečių šimtininku. Jam visiškai nerūpėjo, ką kiti galvojo arba sakė; jis matė sielą, kurią reikėjo gelbėti. Jis buvo visiškai laisvas taip pat ir nuodėmių atžvilgiu. Jis ignoravo tai, ką sakė kiti. Jam rūpėjo tik siela, kurią Dievas troško išgelbėti – čia galvojame apie Zachiejų. Visiškai laisvai jis žvelgė į kitų paskalas; jis žvelgė į savo artimąjį Dievo akimis. Kristus trokšta mus išlaisvinti taip, kaip laisvas buvo jis. Jis moko mus mylėti taip, kaip mylėjo jis.

Jėzus Kristus buvo laisvas žmogus, jis pilnai pasitikėjo Dievu ir žinojo: „Mano Tėvas suteiks man viską, kas

priklauso. Viskas, kas priklauso jam, priklauso ir man.“ Jis žinojo, koks tai turtas, todėl buvo visiškai laisvas. Jis tvirtai žinojo: „Jei man kas padarys kažką blogo, nepadės keršto troškimas ar į piktą atsakymas piktu.“ Jis be galo džiaugėsi tuo, ką jam Tėvas buvo suteikęs ir ką dar suteiks. Jis suvokė: „Kerštas prasikaltusiam ir jo nubaudimas man nieko nepadės.“ Kadangi jam priklausė šis turtas, jis visuomet buvo pasiruošęs atleisti net tiems, kurie jį nukryžiuvo. „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“ Jis turėjo šią laisvę, nes žinojo: „Tėvas suteikia man viską; ar kažkas bus nubaustas, ar ne, man tai nieko neduos. Aš turiu viską.“ Taigi, jis buvo laisvas atleisti. Kristus trokšta mus išlaisvinti.

Praeitais metais turėjome šūkį: „Turtingi Kristuje“. To mes neužmiršome, tai laikome savo širdyje. Ir jei iš tiesų suvokiame, kokį turtą Dievas mums dovanoja, tai galime būti išlaisvinti nuo keršto troškimo. Ar žinote, žmonės, kurie trokšta keršto – tai nenumaldomas keršto troškimas, kai linkima kitam bausmės, kai norima, kad Dievas jį sunaikintų, kad jis kentėtų, kad jis būtų nubaustas... Kartais šis keršto troškimas yra nenumaldomas, nes kas beįvyktų, nejučia pasitenkinimo ir galiausiai pastebima, kad tie, kurie šaukėsi keršto, tapo šios dvasios vergais. Šie žmonės neranda ramybės. Kad kaltasis nubaudžiamas pagal įstatymą, nuteisiamas teismo ir sulaukia bausmės, yra kitas reikalas. Tai liečia visuomeninio gyvenimo sritį; tokios yra

taisyklės. Tačiau mes kalbame apie mūsų santykį su Dievu. Jei neprašome Dievo, nubausti kaltąjį ir jo neišganyti, tada esame pasiruošę jam atleisti, nes mums nebus geriau, jei norėsime padaryti jam kažką blogo ar atsakyti į piktą piktu. Tada pastebime: „Aš juk viską turiu. Keršto troškimas tik atima iš manęs taiką, mano vidinį brandumą ir ramybę. Bet jei aš atleisiu, tai būsiu iš tiesų laisvas.“ Kristus trokšta mus išlaisvinti taip, kaip jis laisvas buvo. Tu esi toks turtingas Kristuje, kad gali sau leisti šią prabangą. Netapk keršto dvasios vergu. Kristus pasitikėjo Dievu: „Dievas suteiks man viską, ko reikia.“

Jis buvo laisvas nuo nerimo ir baimės. Todėl jis buvo visiškai laisvas, kad galėtų tarnauti Dievui ir artimajam. Jis buvo laisvas tarnystei. Jis neskaičiavo, kas atneštų jam naudą, jei jis taip ar anaip pasielgtų. „Jei aš padarysiu tai dėl jo, kokio atlygio susilauksiu? Jei aš suskubsiu jai padėti, ką ji man padarys mainais? Kokių privalumų tai atneš, kokią naudą iš to gausiu?“ Ne, jis buvo visiškai laisvas: „Aš tarnauju, nes trokštu tarnauti“, jis nebeturėjo jokių baimių. Jis pasitikėjo Dievu. „Dievas suteikia man viską, ko reikia. Todėl galiu tarnauti nebijodamas, kad kažko neteksiu.“ Tokia yra laisvė, kurią Kristus trokšta mums suteikti. Jei padovanosime Dievui savo pilną pasitikėjimą, Dievas suteiks mums tai, ko iš tiesų mums reikia: „Tegul tau pakanka mano malonės.“ Taip aš būsiu visiškai laisvas tarnauti. Nebebijosiu dėl savęs

paties, nebeskaičiuosiu, kokią naudą gausiu, jei padarysiu kažką dėl Dievo ar mano artimojo. Kas taip skaičiuoja, yra vergas. Tačiau kas pasitiki Dievu, suvokia šio turto vertę ir tokiu būdu yra laisvas tarnauti.

Pabaigai dar paskutinis punktas: Evangelijose keletą kartų yra rašoma, kad Jėzus kalbėjo laisvai ir atvirai. Dar kartą: jis visiškai nesirūpino tuo, kaip reaguos kiti. Jis buvo atėjęs skelbti Evangeliją, savo Tėvo valią, nesvarbu, ar kitiems tai patiks, ar ne. Jis sakė: „Yra taip ir ne kitaip!“ Tai, žinoma, sukėlė jo atžvilgiu didelį pyktį, nes žmonės su tuo nesutiko. Ir būtent fariziejai, juos jis tikrai supykė. Tačiau Jėzus nepergyveno dėl to. „Tokia yra tiesa“, sakė jis, arba „tokia yra mano Tėvo valia.“ Taip pat ir šiuo požiūriu Kristus trokšta mus išlaisvinti. O dabar mes esame čia, Šveicarijoje – ir dar svarbiau, prancūziškoje Šveicarijos dalyje – kur viskas vyksta taikiai. Visi žmonės čia yra malonūs ir draugiški... Ir vis dėlto: šiandien kiekvienas turi teisę sakyti, ką nori. Galima išreikšti viešai neįmanomiausias idėjas – pasakysiu dabar diplomatiškai – netinkamas nuomones ir didžiausias nesąmones, sakant: „Taip, tai yra žodžio laisvė; kiekvienas turi teisę pasisakyti.“ Aš gerbiu tai. Bet tada turi būti toleruojama ir tai, ką mes kaip krikščionys sakome, manome. Tai, kad mes reiškiamo mūsų prisirišimą prie krikščioniškų vertybių, taip pat turi būti toleruojama. Žinoma, Šveicarijoje tai nėra problema, tačiau kitose šalyse tai tampa problema. Kiekvienas sako, ką galvoja, tačiau jei krikščionis sako: „Sustokit, palaukit. Artimojo meilė, atleidimas, sąžiningumas, darbas, visa tai yra svarbu“, tai jis gali džiaugtis, jei jo nenušauna. Taip negalima! Ir šia prasme Kristus trokšta mus išlaisvinti bei padrašinti, sakydamas: „Skelbk apie savo tikslus. Neprašau pakeisti visą pasaulį, bet Evangelijos balsas turi būti išgirstas.“ Kažkas juk turi pasakyti: „Ne, taip neturi būti, taip negalima kalbėti. Aš nesutinku su tuo; taip negalima elgtis. Tokia nuomonė nesuderinama su Evangelija. Aš myliu Jėzų ir seku paskui jį. Aš prašau jūsų gerbti mano tikėjimą.“ Mano tikslas nėra elgtis kaip politikos vedliui ar daryti revoliucinius veiksmus – atleiskit man, kad aš taip tiesmukiškai sakau – kaip atsakingas Naujosios apaštalių bažnyčios atstovas turiu pasakyti, kad iš pasaulio tikimės, jog jie gerbtų mūsų tikėjimą ir įsitikinimus. Laisvė egzistuoja kiekvienam iš mūsų tik tuomet, jei kitas yra taip pat laisvas. Rūpinkimės, kad Evangelijos balsas ir toliau būtų girdimas. Nesileiskime gąsdinami, nebijokime parodyti, jog sekame paskui Kristų. Taip pat ir čia Kristus trokšta mus išlaisvinti. Nebijokime atvirai kalbėti apie mūsų prisirišimą prie Evangelijos ir jos vertybių.

Kristus buvo laisvas. Jis per Krikštą išlaisvino mus nuo prigimtinės nuodėmės. Kristus trokšta mus išlaisvinti taip, kaip jis buvo laisvas. Jis nori padovanoti mums savo

malonę, išvaduoti iš nuodėmės naštos, kuri trukdo mūsų santykiams su Dievu, sąlygoja nepasitenkinimą ir liūdesį. Kristus trokšta mus išlaisvinti. Mes negalime tapti žmogiškų silpnybių vergais. Žinoma, mes turime žmogiškųjų poreikių, bet pirmiausia norime išlikti tais, kas esame. Esame Dievo vaikai, atsidavėme Jėzui, įsipareigojome sekti paskui jį, todėl jokia būdu nenorime to neigti. Kas beatsitiktų, visa kita bus tik antroje vietoje. Mes apsisprendėme: Trokštame įeiti į Dievo karalystę. Kristus trokšta suteikti mums laisvę, kad būtume savo likimo kalviai. Nei mirtis, nei kančia, nei rūpesčiai, nei pagundos negali mums to sutrukdyti. Jei liksime įsikibę į Kristaus ranką, niekas nesutrukdys mums pasiekti tikslo. Kristus nori padaryti mus laisvais kitų atžvilgiu; todėl nesame nei naivūs, nei silpni žmonės, o stiprūs ir pajėgūs mylėti savo artimąjį, nes žinome: „Dievas trokšta jį išgelbėti. Aš gerbiu jį. Jis yra žmogus, siela, kurią Dievas nori išgelbėti. Jėzus mirė ir dėl jo.“ Kristus nori mus padaryti visiškai laisvus santykiuose su kitais, nori išlaisvinti mus tarnavimo atžvilgiu. Esame laisvi, galime tarnauti be išskaičiavimo; esame pajėgūs tai padaryti. Esame laisvi atleisti, nes žinome, kad kerštas, baudimas kitų, nesuteiks pasitenkinimo. Tai mus tik apsunks. Esame pasiruošę atleisti, tai darome atvirai ir laisvai, nes priklausome Jėzui Kristui. Su Kristumi galime būti visiškai laisvi.

Iš vyriausiojo apaštalo pamaldų

ESMINĖS MINTYS

Jėzus Kristus mus išlaisvina, atpirkdamas mūsų kaltes ir išlaisvindamas iš nuodėmės vergystės, įgalindamas mus besąlygiškai mylėti ir daryti gera, suteikdamas mums galimybę, valdyti savo apsisprendimus, ir vesdamas į savo šlovę.

Pamaldos tarnybos broliams su žmonėmis

Tarnybos broliai su žmonėmis

Apaštalas F.-W. Otten sausio 25 d. Kaune Žodžiu iš pirmojo laiško korintiečiams laikė pamaldas tarnybos broliams su žmonėmis, suvažiuusiems iš visų LNAB bendruomenių.

„Bet dėkui Dievui, kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Tad, mano mylimieji broliai, būkite tvirti ir nepajudinami, vis uoliau dirbkite Viešpaties darbą ir žinokite, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje“ (1 Kor 15, 57-58).

Apaštalas F.-W. Otten

Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto vyresnysis A. Andrijanov.

Po pietų apaštalas F.-W. Otten vedė seminarą, kuriame kalbėjo apie „NAB Katekizmą“ ir tarnystes mūsų bažnyčioje, pristatė naują knygos „Naujosios apaštaly bažnyčios katekizmas klausimuose ir atsakymuose“ leidimą. Artimiausiu laiku po vieną šios knygos egzempliorių gaus kiekviena mūsų bažnyčios tikinčiųjų šeima.

Pamaldos jaunimui

Krašto evangelistas D. Ezerskis

Vilniaus NAB maldos namuose sausio 12 d. vyskupas Artūras Strelčiūnas laikė pirmąsias šiais metais pamaldas jaunimui. Pamaldoms skirtas Žodis iš pirmojo laiško korintiečiams: „Viskas valia! Bet ne viskas naudinga! ,Viskas valia! Bet ne viskas ugdo!“ (1 Kor 10, 23).

Dalyvavo jaunuoliai iš Šilutės, Klaipėdos, Kauno, Ignalinos, Vievio ir Vilniaus bendruomenių.

Vasario 9 d. pamaldas jaunimui Klaipėdoje Žodžiu iš antrosios kronikų knygos: „Nūn, Viešpatie Dieve, tebūna įvykdytas tavo pažadas mano tėvui Dovydui, nes esi paskyręs mane karaliumi tautos, kuri yra taip gausi, kaip dulkės žemėje. Nūn tad suteik man išminties ir žinojimo, kaip vesti šią tautą, nes kitaip kas pajėgs šią tavo didelę tautą valdyti?“ (2 Kr 1, 9-10) laikė krašto vyresnysis A. Andrijanov.

Šiais metais kiekvieno mėnesio antrąjį sekmadienį 13 val. bus laikomos pamaldos jaunimui vienoje iš mūsų bažnyčių - Vilniuje, Klaipėdoje, Kaune bei Šilutėje.

Gegužės 16 d., šeštadienį, Vilniaus bažnyčioje pamaldas jaunimui laikys apaštalas F.-W. Otten.

Jaunimo pamaldų dalyviai

Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Šiauliuose

Apaštalas F.-W. Otten sausio 26 d. laikė pamaldas Šiaulių NAB bendruomenėje. Dalyvavo tikėjimo broliai ir seserys iš Panevėžio, Radviliškio, Pakruojo ir Rokiškio bendruomenių. Apaštalą lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto vyresnysis A. Andrijanov, krašto evangelistas D. Ezerskis.

Pamaldoms skirtas Žodis iš antrojo laiško Timotiejui: „Viešpats mane vėl ištrauks iš visų piktų kėslų ir išgelbės, paimdamas į savo dangaus karalystę“ (2 Tim 4, 18).

Pamokslą apaštalas pradėjo sakydamas, kad „Dievas Tėvas kviečia mus asmeniškai į šias pamaldas, jog galėtume išgyventi jo Žodį ir sakramentus. Dievo Dvasia, kuria esame paženklinėti, veikia per Žodį, dovanuoja mums tikėjimo dovaną ir veikia per sakramentus šitame laike. Dėkojame jam, kad šitą pasiūlymą mums suteikia, kol esame čia, žemėje. Ir mes atsakome į tai savo tikėjimu, savo pasirengimu ateiti į bendrystę prie altoriaus“.

Toliau apaštalas kalbėjo apie mūsų bažnyčios šių metų šūkį – „Kristus išlaisvina“: „Jėzus Kristus atėjo į pasaulį, kad išlaisvintų, ir mes turime sekėti Kristų, kad vėl sugrįžtume į šitą harmoniją, kuri buvo Edeno sode, kai žmogus betarpiškai bendravo su Dievu. Yra dar viena dvasios laikysena, kai vienas žmogus nori būti aukščiau už kitą... Tai yra dar vienas piktojo blogis“, – kalbėjo apaštalas. – „Jėzus Kristus norėtų mus ir nuo to išlaisvinti. Evangelijoje pagal Matą Jėzus sako: ‚Tad visa, ko norite, kad

jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite‘ (Mt 7,12). Tai vadinama auksine taisykle. Tai labai paprasta, tai veda į nuostabius žmonių tarpusavio santykius...“

Pamokslą pabaigoje apaštalas F.-W. Otten pasakė, kad „blogis atėjo į pasaulį per nuodėmę. Harmonija tarp žmogaus ir Dievo buvo sutrikdyta. Jėzus išlaisvina mus nuo šito blogio. Per savo auką jis nutiesia mums kelią pas Dievą ir atleidžia mums nuodėmes, pasirūpina, kad mes būtume vienystėje su juo, sako mums tiesą. Tai leidžia mums vystytis dvasios laikysenoje, mes esame nuolankūs prieš Dievą, mes pasitikime juo ir nedvejojame, tarpusavyje esame lygūs. Jeigu mes taip darysime, kaip Jėzus sako ir rodo savo pavyzdžiu, tada įvyks tai, kaip pasakytą, ‚išgelbės, paimdamas į savo dangaus karalystę‘. Dangiškoje karalystėje yra visiška harmonija, kaip buvo pradžioje – tarpusavyje, su kūriniu ir su Dievu.“

Prie altoriaus patarnavo vyskupas ir krašto vyresnysis. Vyskupas A. Strelčiūnas palinkėjo visiems širdyje išlaikyti apaštalo žodžius ir visada prisiminti auksinę taisyklę. Jis kalbėjo apie Šventąją Dvasią, atsiųstą mums į pagalbą mūsų laikmetyje, kaip mums reikia ją priimti ir vertinti.

Krašto vyresnysis patarnaudamas prie altoriaus kalbėjo apie tai, ko norėtų Viešpats iš mūsų, ir kaip rasti jėgų atsispirti piktojo gundymams.

Apaštalas F.-W. Otten suteikė Šventąjį Paženklinimą penkioms sieloms iš Šiaulių bendruomenės.

Apaštalas F.-W. Otten su vertėju Kęstučiu Šventasis Paženklinimas

Apaštalas F.-W. Otten N. Akmenėje

Nuotrauka: Lietuvos NAB

N. Akmenės bendruomenė

Popietines pamaldas apaštalas F.-W. Otten sausio 26 d. laikė N. Akmenės NAB bendruomenėje Žodžiu iš laiško romiečiams: „Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti, bet gavote įvaikystės Dvasią, kurioje šaukiame: „Aba, Tėve!“ (Rom 8, 15).

Apaštalą lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto vyresnysis A. Andrijanov, krašto evangelistas D. Ezerskis.

Prieš pamokslą apaštalas F.-W. Otten perdavė krašto apaštalo ir apaštalo poilsyje W. Schorr linkėjimus bendruomenei.

Apaštalas sakė, kad jam malonu būti šioje bendruomenėje, nors ir mažai teko bendrauti iki šiol, tačiau „mes gyvenime žvelgiame viena kryptimi, galime būti Dievo vaikais, savo mąstymu orientuojamės į Jėzų Kristų“.

Žodis pamaldoms buvo iš apaštalo Pauliaus laiško Romos bendruomenei skyriaus „Dvasinis gyvenimas“, kur kalbama, kas pasikeitė po Jėzaus Kristaus atėjimo. Kaip vergavimą ir baimę Dievo įstatymams pakeitė Dievo Tėvo meilė. Vergystę pakeitė įvaikystė.

Apaštalas sakė, kad „aš paklūstu Dievui, nes jį myliu, tai yra Dievo įvaikystės ženklas“ ir priminė Jėzaus pasakojimą apie sūnaus paklydėlio sugrįžimą.

„Įvaikystė – kai esame Dievo vaikai, esame Dievo paveldėtojai. Tai reiškia, ką jis turi, tą suteikia ir mums. Mes galėsime būti su juo amžinai. Esame paveldėtojai su Jėzumi Kristumi, tai yra didelis skirtumas tarp vergystės ir įvaikystės. Mes galime vadintis Dievo vaikais, jis tam mus ir išsirinko. Mums nereikia rūpintis savo gyvenimu, ateitimi, Dievas užbaigs savąjį kūrinį, atkreips dėmesį į

Apaštalas patarnauja N. Akmenėje

Šventasis Paženklimas

mus. Dovanos mums Žodį ir sakramentus. Jis myli mus ir niekada nepaliks mūsų vienu. Esame jo vaikai. Todėl galime kreiptis „mielas Tėve“, jis visada girdi mus, visada yra šalia ir jis darys tai, kas ves mus į pažangą, į tikslą, – užbaigė pamokslą apaštalas.

Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas, kuris linkėjo niekad nepamiršti, jog esame Dievo vaikai ir pateisinti savo įvaikystę.

Krašto evangelistas D. Ezerskis patarnaudamas prie altoriaus kalbėjo apie tai, su koku nusiteikimu Dievo vaikas eina į pamaldas. Ar kaip į prievolę, ar kaip į savo Tėvo namus, kur yra laukiamas ir mylimas.

Apaštalas F.-W. Otten suteikė Šventąjį Paženklimą vienai sielai iš N. Akmenės bendruomenės.

Pamaldos senjorams Šiaulių bendruomenėje

Kaip ir kiekvieną antrąjį mėnesio trečiadienį, vasario 12 d. Šiaulių bendruomenėje buvo pamaldos senjorams.

Pamaldas Žodžiu iš laiško romiečiams laikė krašto vyresnysis A. Andrijanov: „Kaipgi drįsti niekinti jo gerumo, pakantumo ir kantrumo lobius?! Ar nesupranti, kad Dievo gerumas skatina tave atsiversti?“ (Rom 2, 4).

Krašto vyresnysis A. Andrijanov

Krašto vyresnysis pamoksle kalbėjo apie dėkingumą už Dievo gerumą ir atsigręžimą į jį. Priminė, kad galime dėkoti Dievui už išganymą, labai vertindami šitą malonę, už kantrybę su mumis, už atleidimą, kai mes iš savo pusės atleidiame, už geradarystes, kai jam tarnaujame, už meilę, kai priartiname išganymą artimui. Pamaldose dalyvavo tikėjimo broliai ir sesutės iš Panevėžio bendruomenės.

Senjorų pamaldos Šiauliuose

SEKMINIŲ STEBUKLAS

SEKMINIŲ STEBUKLAS

Penkiasdešimt dienų po Velykų, per Sekmines, apaštalai su moterimis ir vyrais, kurie sekė paskui Jėzų, susirenka viename name Jeruzalėje. Jie laukia, kol Šventosios Dvasios jėga nusileis ant jų, kaip kad jiems žadėjo Jėzus..

Staiga iš dangaus pasigirsta ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas ir pripildo visą namą. Jiems pasirodo tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileidžia ant kiekvieno iš jų ir mokiniai pasidaro pilni Šventosios Dvasios. Ji leidžia jiems kalbėti apie didžius Dievo darbus kitomis kalbomis. Tuo laiku mieste lankosi maldininkai iš Mesopotamijos, Azijos, Egipto, Libijos ir Romos. Jie atkeliavo tam, kad atneštų auką Jeruzalės šventykloje. Daug maldininkų susirenka tame name, kur jiems kalba Šventosios Dvasios pripildyti mokiniai. Maldininkai labai nustemba: kiekvienas iš jų girdi džiugią žinią savo kalba.

Tai girdintys savęs klausia: „Kaip tai įmanoma? Argi šitie kalbantys nėra galilėjiečiai? Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime savo krašto kalba?“ Kai kurie mano, jog jie prisigėrę vyno. Tada prabyla Petras. Jis sako: „Šie vyrai nėra prisigėrę. Šiandien įvyko didis stebuklas. Dievas išliejo savo Šventąją Dvasią, kaip per pranašą buvo žadėjęs.“ Tada jis pasakoja apie Jėzų, kaip jis buvo nukryžiuotas ir prisikėlė. Tie Petro žodžiai vertė veria žmonėms širdį. Jie klausia apaštalų: „Ką mums daryti?“

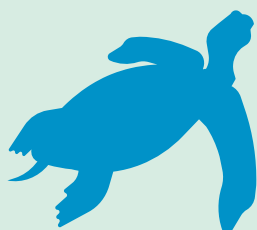
Petras jiems atsako:
„Atsiverskite ir kiekvienas
tepasikrikštija, kad būtų
atleistos jums nuodėmės ir
gautumėte Šventosios Dvasios
dovana.“

Daugelis patiki Petru ir
pasikrikštija. Prie Kristaus
bendruomenės prisijungia 3000
žmonių. Jie laikosi drauge,
klausosi apaštalų mokymo,
meldžiasi ir laužia kartu duoną.
Dalijasi viskuo, ką turi.

SVEČIUOSE PAS SOFIJĄ NUMĖJOJE (NAUJOJI KALEDONIJA)

Labą dieną, mano draugai, mano vardas Sofija, man devyneri ir aš gyvenu Numėjoje, Naujosios Kaledonijos sostinėje. Jei iš Europos kastumėte tunelį skersai žemės, tai galėtumėte patekti į mano sodą.

Naujoji Kaledonija yra Ramiojo vandenyno pietuose, šalia Australijos. Šią salą XVIII amžiuje atrado anglų jūrininkas Džeimsas Kukas. Naujajai Kaledonijai priklauso didžiausia lagūna pasaulyje, nuo 2008 metų ji įtraukta į UNESCO pasaulio gamtos paveldą. Gyvūnų ir augalų įvairovė, kuri čia gyvena, yra unikali. Pavyzdžiui, čia yra delfinų, tūkstančiai spalvotų žuvų, vėžlių ir daug kitų gyvūnų. Vienas iš jų yra nautilus, gyva fosilija. Ši rūšis egzistavo dar prieš

dinozaurus, prieš 400 milijonų metų.

Prieš tai aš jums užsiminiau apie sodą, iš tiesų tai yra mano senelių sodas. Jie rūpinasi manimi, kadangi mano mama blogai jaučiasi ir

šiuo metu negali manimi pasirūpinti. Mano močiutės vardas Yvette, o senelis vardu Eugene. Jis yra kunigas poilsyje. Aš turiu vyresnę seserį vardu Zoelie ir brolių Jean-Luc, jį pavadino vyriausiojo apaštalo vardu. Jie gyvena ne su mumis, o globėjų šeimoje.

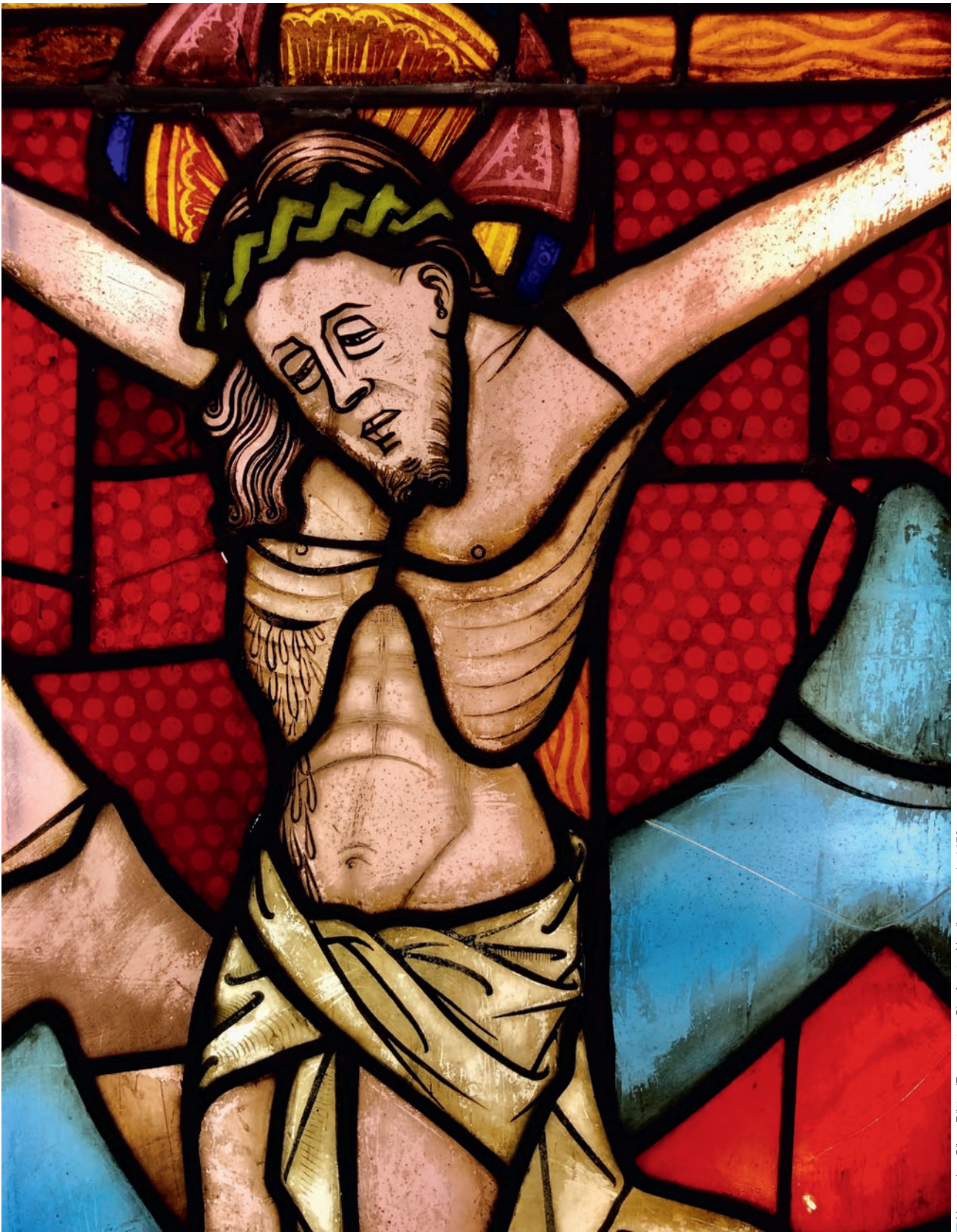
Jei atvyksite į mano senelių sodą, aš jums parodysiu didelį vaisių, kuris čia auga, tai barbadinas. Jis gali augti iki 30 centimetrų ilgio, 15 centimetrų storio ir sverti vieną kilogramą. Barbadinas priklauso pasiflorinių augalų šeimai ir labai paskanina vaisių salotas.

Mes gyvename St. Michelyje, tai yra Numėjos priemiestis, sekmadieniais iki bažnyčios turime eiti pusę valandos.

Neseniai pirmą kartą mus aplankė krašto apaštalas Rainer Storck. Jį lydėjo apaštalas Jeannot Leibfried. Mes paruošėme vieną giesmę, kad juos pasveikintume. Kai ją giedojome, mano širdis labai stipriai plakė. Mes uždėjome apaštalam gėlių vainikus ant kaklo, tokia pas mus yra svetingumo tradicija. Po pamaldų galėjau nusifotografuoti su krašto apaštalu, šią nuotrauką saugau kaip turtingą!

Nuotrauka: Oliver Rütten/Fragmentas Chorfenster Nordhessen apie 1470

Jėzaus Kristaus aukos reikšmė

Kokią reikšmę mums turi Jėzaus pasiaukojanti mirtis? Kodėl Jėzus Kristus turėjo kentėti ir mirti? Atsakymai iš vyriausiojo apaštalo Jean-Luc Schneider mokomojo straipsnio.

Jėzaus Kristaus auka, taigi, Jėzaus mirtis yra esminis krikščioniškojo tikėjimo, gyvenimo ir krikščioniškojo skelbimo pagrindas. Katekizme sakoma: „Evangelijos branduolys yra Jėzus Kristus, kuris per savo mirtį ant kryžiaus ir prisikėlimą sukūrė amžinąjį išganymą. Kristaus kryžius tampa bendrine sąvoka Dievo susitaikymo veiksmui su nuodėmingu žmogumi.

Apaštalo Pauliaus žodžiai 1. Korintiečiams 1, 18 atskleidžia įtampą dėl mirties ant kryžiaus suvokimo: ‘Mat žodis apie kryžių tiems, kurie eina į pražūtį, yra kvailystė, o mums, einantiems į išganymą, jis yra Dievo galybė. Mirtis ant kryžiaus dažniausiai būdavo pralaimėjimas, negarbinga paniekintojo ir nuo visuomenės atstumtojo pabaiga. Tačiau šiuo atveju, pagal Dievo išmintį, tariamas pralaimėjimas iš tiesų yra laimėjimas, kuris išganymo kūriniui suteikė neįtikėtiną didingumą. Prisikėlimu Dievas nukryžiuotąjį patvirtino esant Kristumi (Apaštalu darbu 2, 36); tik per jį vienintelį yra suteiktas amžinasis išganymas“ (Naujosios apaštalu bažnyčios katekizmas 3.4.9.9).

Jėzaus mirtis ant Golgotos kalno įsteigia Naująją Sandorą, į kurią per vandens Krikštą gali būti priimami žydai ir pagonys. Kristaus auka pagrindžiamas išganymas, kuris yra suteikiamas žmonėms ir išlaisvina juos iš atitolimo nuo Dievo būsenos. „Per Kristaus auką pastatomas naujas pagrindas žmogaus santykiui su Dievu. Per tai įgytas atlygis yra išlaisvinimas nuo nuodėmės ir ilgalaikio atskyrimo nuo Dievo panaikinimas: ‘... kas buvo sena – praėjo, štai atsirado nauja. O visa tai iš Dievo, kuris mus per Kristų sutaikino su savimi ir davė mums sutaikinimo tarnystę. Juk tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaito žmonėms nusikaltimų ir patikėjo mums sutaikinimo žinią’ (2. Korintiečiams 5, 17-19)“ (NAB Katekizmas 4.4.2).

Jėzaus pasiaukojanti mirtis ir tikėjimas

Apie atperkamąjį Jėzaus mirties pobūdį kalba Paulius tikėjimo ir kūrinio santykio apmąstymuose, Evangelijos ir įstatymo santykio kontekste. Paulius pabrėžia tikėjimo į Jėzų Kristų svarbą, norint būti išteisintiems prieš Dievą. Išteinimas reiškia, patirti Dievo artumą ir išganymą.

Apaštalas rašo: „Dievas jį [Jėzų] paskyrė permaldavimo auka, jo kraujo galia, veikiančia per tikėjimą. Jis norėjo parodyti savo teisumą tuo, kad nenubaudė už nuodėmes, padarytas anksčiau, dieviškojo kantrumo laikais, ir norėjo parodyti savo teisumą dabartiniu metu, pasirodydamas esąs teišus ir nuteisinantis tą, kuris tiki Jėzų“ (Romiečiams 3,25.26). Kad Jėzaus mirtis yra atperkamojo pobūdžio yra atpažįstama tik per tikėjimą ir tik tikėjime ji gali būti priimama. Žmogus, kaip peržengiantis įstatymo ribas, pats iš savęs neturi galimybės, įveikti nuodėmę ar ją ištaisyti. Ir čia Jėzus Kristus užtaria nusidėjėlių, vietoj jo prisiimdamas nuodėmes ir mirtį, kuriai iš tiesų yra pasmerkta nusidėjėlis.

Taigi, tikėjimas yra raktas į suvokimą ir esminis Kristaus aukos priėmimo elementas, taip pat ir sakramentai bei nuodėmių atleidimas savo išganančiąją galią įgauna tik per tikėjimą.

Jėzaus pasiaukojanti mirtis ir Šventasis vandens Krikštas

Jėzaus mirties ant kryžiaus ir Šventojo vandens Krikšto ryšys minimas Romiečiams 6, 3-7. Apaštalas Paulius kalba apie tai, kad krikštijamasis susisieja su Jėzaus mirtimi. Krikščionis per Šventojo vandens Krikšto sakramentą betarpiškai susiejamas su Jėzaus mirtimi. Paulius rašo:

„Argi nežinote, jog mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo mirtyje?“ [...] „Mes žinome, jog mūsų senasis 'aš' yra nukryžiuotas kartu su juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad daugiau nebevergautume nuodėmei. Juk kas miręs, tas išvaduotas iš nuodėmės“ (Sakiniai 2.6.7).

Katekizme ryšys tarp Šventojo vandens Krikšto ir Jėzaus pasiaukojančios mirties taip pat atskleidžiamas Romiečiams 6, 3-8 kontekste: krikštijamasis turį dalį Jėzaus Kristaus mirtyje ir jo naujajame gyvenime. Jam – dvasine prasme – įvyksta tas pats, kas įvyko Jėzui Kristui. Kaip Kristus mirė ant kryžiaus dėl žmonių nuodėmių, taip žmogus turi „mirti dėl nuodėmės“, atsisakydamas jos. Krikštas įtraukia tikintįjį į Kristaus išganymo kūrinių taip, kad Kristaus mirtis ant Golgotos kalno tampa taip pat ir krikštijamojo „mirtimi“: tai reiškia gyvenimo atitolime nuo Dievo pabaigą ir gyvenimo Kristuje pradžią. Krikštas suteikia jėgų, kovoti prieš nuodėmę (Romiečiams 6, 3-8; Kolosiečiams 2, 12.13). Krikštas yra „Kristaus pritraukimas“. Jis yra pirmas žingsnis kelyje į vidinio žmogaus atsinaujinimą. „Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsilaukite Kristumi“ (Galatams 3, 27). Šis vaizdinys paremtas senojo gyvenimo būdo atsisakymu ir Kristaus dorybių „pritraukimu“. Tuo apibūdinama tai, kas išreiškiama sąvokoje „atgaila“: nusigręžimas nuo senojo būdo ir atsigręžimas į Viešpatį.

Taigi, esmė yra ta, kad reikia gyventi pagal Dievo valią. Krikštijamasis duoda įžadą, gyventi paklusdamas Kristaus viešpatavimui (NAB Katekizmas 8.1.6). Apaštalai – ir tai yra viena svarbiausių jų užduočių – pamokslauja apie nukryžiuotąjį Kristų, taigi, žodis apie kryžių. Jie turi atkreipti visų dėmesį į išganantį kryžiaus aktualumą ir kviešti: „Susitaukykite su Dievu!“

Jėzaus pasiaukojanti mirtis ir Šventoji Vakarienė

Apie Šventosios Vakarienės ir Jėzaus pasiaukojančios mirties ryšį taip pat kalbama katekizme: „Šventoji Vakarienė yra atminimo vakarienė, kurios metu pirmiausia prisimenama Jėzaus Kristaus mirtis kaip vieną kart atnešta ir amžinai galiojanti auka. Šio įvykio prisiminimas yra svarbus, nes per tai pabrėžiama, kad Jėzus Kristus yra tikras Žmogus, kuris turėjo iškęsti tikrą mirtį“ (NAB Katekizmas 8.2.8).

Šventoji Vakarienė taip pat yra Jėzaus mirties atminimas ir jo tolimesnis skelbimas, apie tai kalbama 1. Korintiečiams: „Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis“ (1. Korintiečiams 11, 26). Jėzaus aukos atminimas ir skelbimas vyksta visur, kur švenčiama Šventoji Vakarienė ir išsaugomas jos kaip atminimo vakarienės pobūdis.

Jėzaus pasiaukojanti mirtis ir nuodėmių atleidimas

Kadangi per Jėzaus auką buvimas krikščioniu pagrindžiamas visiškai nauju statusu prieš Dievą, nėra tinkama, jog Kristaus auka ir nuodėmių atleidimo skelbimas pamaldose sutapatinami. Kristaus auka yra pagrindas tam, kad būtų skelbiamas nuodėmių atleidimas ir jis galėtų įvykti, tačiau nuodėmių atleidimas yra tik vienas – net jeigu ir labai svarbus – šios aukos poveikis. Katekizme aiškiai sakoma, kad nuodėmių atleidimas ir Kristaus auka yra glaudžiamie sąryšyje: „Tobula Kristaus auka pakeitė Senojo Testamento aukojimą. Jėzus Kristus gyveno be nuodėmės. Per jo auką, laisvai atiduodamą gyvybę (Jono 10, 17.18), jis palaužė šėtono ir velnio bei jo darbų galią, būtent įveikė nuodėmę ir mirtį (2. Korintiečiams 5, 21). Nuo to laiko yra įmanomas nuodėmių atleidimas išteisinimo prasme, o taip pat atpirkimas iš nuodėmės ir mirties (Romiečiams 3, 24)“ (NAB Katekizmas 12.1.8.3).

Jėzus Kristus per savo mirtį paveikė nuodėmių atleidimą visiems, kurie jam priklauso. Tai pirmiausia betarpiškai patiriama per prigimtines nuodėmės nuplovimą Šventojo vandens Krikšto metu. Čia sunaikinama nuodėmė, kuri radikaliai atskiria nuo Dievo ir sąlygoja atitolimą nuo Dievo – ji būtent „nuplaunama“. Apie tai katekizme sakoma: „Pagrindinis išlaisvinimas iš nuodėmės valdžios įvyksta per Šventąjį vandens Krikštą“ (NAB katekizmas 2.4.3). Tai nurodo ir Nikėjos-Konstantinopolio išpažinimas, kuriame sakoma: „Mes išpažįstame vienintelį Krikštą nuodėmių atleidimui.“

Be to, apaštalai gavo pavedimą iš prisikėlusiojo Viešpaties, skelbti nuodėmių atleidimą (Jono 20,23). Šis pavedimas, kurį atlieka apaštalai, pasitarnauja tam, kad išlaisvintų atgailaujantį nusidėjėlį iš nuodėmių naštos, kuria jis ap sunkino save per piktus darbus bei mintis. Katekizme apie tai sakoma: „Nuodėmių atleidimas turi būti skelbiamas.

Jėzus pažadėjo kiekvienam nuodėmių atleidimą“ (tame tarpe ir Luko 7, 48).

Nuodėmių atleidimas vyksta per išteisinimą, kurį Jėzaus Kristaus vardu skelbia įgaliotasis. Paprastai tai skelbiama per pamaldas visai bendruomenei. Tačiau jis veikia tik tiems, kurie tai priima su tikėjimu ir įvykdo atitinkamas sąlygas. Įgaliojimas, Jėzaus vardu skelbti nuodėmių atleidimą, yra priskirtas tik sutaikinimo tarnystei, būtent apaštalų tarnystei (Jono 20,23)“ (NAB katekizmas 12.1.8.7).

Katekizmas aiškiai nurodo, kad pamaldose paskelbtas nuodėmių atleidimas nevyksta automatiškai: „Įgaliojimu paskelbtas išteisinimas Jėzaus vardu, jo priėmimas su tikėjimu, naikina nuodėmę“ (NAB katekizmas 12.1.8.8). Nuodėmių atleidimas „prieš Šventosios Vakarienės elementų išskyrimą [pasitarnauja] taip pat ir tam, kad būtų įmanomas garbingas Šventosios Vakarienės priėmimas“ (NAB katekizmas 8.2.14). Per paskelbtą ir su tikėjimu priimtą nuodėmių atleidimą, tikintysis gauna užtikrinimą, kad Dievo malonė ir gailestingumas lydės jį per gyvenimą. Dievas rodo nuodėmingajam savo prielankumą ir išlaisvina jį vis naujai nuo jo kalčių.

Nuotrauka: Marcel Feide

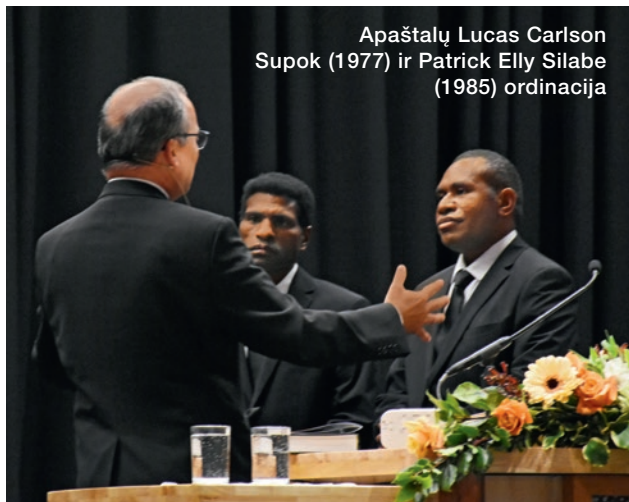
Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

Apaštalų Curdwell Mukwati (1961) ir Collins Chazilwa Luhanga (1980) ordinacija

Apaštalų Lucas Carlson Supok (1977) ir Patrick Elly Silabe (1985) ordinacija

■ Nuotraukos: Vakarų Ramičio vandenyno regiono NAB (1),
Zambijos NAB (2)

Pasikeitimai apaštalų rate

Tik keletas išleidimų į poilsį ir ordinacijų apaštalų rate – antrasis 2019-ųjų pusmetis buvo palyginus ramus pusmetis šiuo atžvilgiu. 349 apaštalai šiuo metu veikia pasaulyje.

Iš viso veikia 249.700 tarnybos brolių diakono arba kunigo tarnystėje. Kartu su apaštalais jie rūpinasi tikėjimo broliais ir seserimis 58.500 bendruomenių visame pasaulyje. Apaštalų rate veikia 325 broliai kaip apaštalai, 8 kaip krašto apaštalų padėjėjai, 15 kaip krašto apaštalai ir vienas vyriausiasis apaštalas.

Ordinacijos ir pavedimai

2019-ųjų liepos 6-osios šeštadienį tuometinis krašto vyresnysis Mukoka Jean Kabala (1977) priėmė apaštalų tarnystę. Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider atliko šį veiksmapamaldų metu Inkisio mieste (Kongo Demokratinė Respublika).

Krašto apaštalas Kububa Soko (1969) tapo krašto apaštalo Charles S. Ndandula pasekėju. 2019-ųjų liepos 21-osios sekmadienį vyriausiasis apaštalas Schneider įgaliavo tuometinį krašto apaštalo padėjėją atlikti krašto apaštalo

pareigas Zambijos, Malavio ir Zimbabvės sritims. Krašto apaštalo padėjėjai Robert Nsamba ir Arnold Mhango padeda naujam krašto apaštalui.

Du apaštalus vyriausiasis dvasininkas ordinavo pamaldose Papua Naujojoje Gvinėjoje 2019-ųjų rugsėjo 22-osios sekmadienį, Kristaus bažnyčioje (Naujojoje Zelandijoje): tuometinius krašto vyresnius Patrick Elly Silabe (1985) ir Lucas Carlson Supok (1977). Jie tapo apaštalo Zuhuke Hungito pasekėjais, kuris 2018-ųjų spalį mirė sustojus širdžiai kelyje pas tikėjimo brolius ir seseris.

Pietų Vokietijos kraštui tarptautinės bažnyčios vadovas ordinavo tuometinį krašto evangelistą Andreas Mathias Sargant (1968) į apaštalus. Vyriausiasis apaštalas atliko šį veiksmapamaldose 2019-ųjų gruodžio 8-osios sekmadienį pamaldose Feldbache (Vokietija). Apaštalas Sargant tapo apaštalo Wolfgang Zenker pasekėju.

Krašto apaštalo Raul Montes de Oca (Brazilija) išleidimas į poilsį.

2019-ųjų gruodžio 13-osios penktadienį apaštalu tarnystę priėmė Collins Chazilwa Luhanga (1980) Zambijos ir Curdwell Mukwati (1961) Botsvanos kraštams. Vyriausiasis apaštalas atliko šį veiksma pamaldų Volvyje Bėjuje (Namibija) metu.

Išleidimai į poilsį

2019-ųjų liepos 6-osios šeštadienį vyriausiasis apaštalas Schneider pamaldose Inkisio mieste (Kongo Demokratinė Respublika) išleido apaštalą Innocent Kabuela (1954) į užtarnautą poilsį. Jis tarnavo 37 metus Kongo Demokratinės Respublikos pietryčių krašto bažnyčioje, iš jų 11 metų tarnavo kaip apaštalas.

Krašto apaštalas Charles S. Ndandula (1953) išėjo į poilsį. 2019-ųjų liepos 21-osios sekmadienį tarptautinės bažnyčios vadovas laikė pamaldas Lusakoje (Zambija) ir išlydėjo apaštalą iš aktyvios tarnystės. 35 metus Charles S. Ndandula tarnavo kaip tarnybos brolis, iš jų 14 metų kaip krašto apaštalas Zambijos, Malavio ir Zimbabvės sritims.

Po 47 metų tarnystės bažnyčios vadovas išleido į poilsį krašto apaštalą Brazilijai ir Bolivijai 2019-ųjų rugpjūčio 4-osios sekmadienį. Raúl Montes de Oca (1953) tarnavo beveik penkis dešimtmečius skirtingose tarnystėse, iš jų 16 metų kaip apaštalas. Su ta pačia data siejamas ir abiejų krašto apaštalo sričių Brazilijoje ir Argentinoje prijungimas prie naujos Pietų Amerikos krašto apaštalo srities. Jai vadovauja krašto apaštalas Enrique Eduardo Minio.

Igaliotas vyriausiojo apaštalo, apaštalas Kindangu Wingi išleido į poilsį apaštalą Jean-Baptiste Mater (1959) Muši

mieste (Kongo Demokratinė Respublika). Virš 20 metų šis apaštalas tarnavo broliams bei seserims Bandundu regione.

Apaštalas Volker Kühnle (1953) ir apaštalas Wolfgang Zenker (1953) išėjo į poilsį 2019-ųjų gruodžio 8-osios sekmadienį pamaldų metu Feldbacho mieste (Vokietija). Daug metų ir dešimtmečių šie tarnybos broliai tarnavo Vokietijoje ir skirtingose Afrikos šalyse.

Iškeliavo į amžinybę

2019-ųjų spalio 1-osios antradienį mirė apaštalas Capote Marcos Misselo (1970), patekęs į sunkų autoįvykį. Apaštalas Misselo paliko gedėti žmoną Teresa Verónica Lino ir 7 vaikus. Jis buvo krašto apaštalo padėjėjas João Uanuque Misselo brolis. Apostel Misselo tarnavo skirtinguose tarnysčių lygmenyse, kol 2008-ųjų lapkritį buvo ordinuotas į apaštalų tarnystę Angolos darbo sričiai.

Krašto apaštalu sritys

Naujoji apaštalu bažnyčia yra suskirstyta į 15 krašto apaštalu sričių visame pasaulyje. Šioms sritims vadovauja krašto apaštalai. Už jas atsakingi šie apaštalai:

- Michael David Deppner (1961) – Vakarų Kongo Demokratinė Respublika
- Michael Ehrich (1959) – Pietų Vokietija
- Joseph Opemba Ekhuya (1969) – Rytų Afrika
- Edy Isnugroho (1963) – Pietryčių Azija
- Leonard Richard Kolb (1956) – JAV
- Rüdiger Krause (1960) – Šiaurės ir Rytų Vokietija
- John Leslie Kriel (1956) – Pietų Afrika
- Enrique Eduardo Minio (1960) – Pietų Amerika
- Wolfgang Nadolny (1956) – Berlynas-Brandenburgas
- Peter Schulte (1963) – Vakarų Ramiojo vandenyno regionas
- Kububa Soko (1969) – Zambija, Malavis, Zimbabvė
- Rainer Storck (1958) – Vakarų Vokietija
- Tshitshi Tshisekedi (1972) – Pietryčių Kongo Demokratinė Respublika
- Mark Woll (1959) – Kanada
- Jürg Zbinden (1958) – Šveicarija

Kai kurie krašto apaštalai turi padėjėjus, kurie paprastai dirba parinktų sričių šalyse:

- David Devaraj (1959) – Indija
- Frank Stephan Dzur (1959) – Kanada
- John William Fendt (1957) – JAV
- Arnold Ndakondwa Mhango (1957) – Malavis
- João Uanuque Misselo (1965) – Angola
- Mandla Patrick Mkhwanazi (1963) – Pietų Afrika
- Robert Nsamba (1962) – Zambija
- John Sobottka (1956) – Kanada

Apžvalga

02.04.2020	Biakas (Papua)
05.04.2020	Manadas (Indonezija)
10.04.2020	Vilis (Šveicarija)
12.04.2020	Švabijos Halis (Vokietija)
19.04.2020	Liuneburgas (Vokietija)
26.04.2020	Blumfonteinas (Pietų Afrika)
02.05.2020	Praha (Čekija)
03.05.2020	Lincas (Austrija)
10.05.2020	Kijevas (Ukraina)
24.05.2020	Osnabriukas (Vokietija)
31.05.2020	Buenos Airės (Argentina)
13.06.2020	Lilongvé (Malavis)
14.06.2020	Hararė (Zimbabvė)
25.06.2020	Boneras (Nyderlandų Antilai)
28.06.2020	Paramaribas (Surinamas)

New Apostolic Church
International

